

genstand være ulovligt solgt, og spørgsmålet er, om patenthaveren skal kunne gøre ansvar gældende ikke blot mod sælgeren, men også mod køberen, som i god tro har erhvervet genstanden til anvendelse i sin erhvervsvirksomhed.

Dette spørgsmål er i forslaget besvaret benægtende for så vidt angår et begrænset udsnit af omsætningen.

Det forhold, bestemmelsen i første række har for øje, er salg af større og mere kostbare maskiner og redskaber til brug i håndværk, industri og landbrug, i det omfang sådanne maskiner og redskaber normalt forhandles gennem butik- og lignende omsætning.

Bestemmelsen indebærer, at godtroende køberes erhvervelse af de patentbeskyttede genstande definitivt bringer disse uden for patenthaverens eneret også for så vidt angår køberens anvendelse af genstanden og senere dispositioner over denne. Sådanne dispositioner omfattes altså ikke af eneretten, selv om de sker med kendskab til eneretten, og uanset om de foretages af køberen eller af personer, til hvem genstanden senere overgår.

I forhold til komiteernes udkast er der alene foretaget mindre redaktionelle ændringer.

De danske Patentagenters Forening har udtalt sig for, at der i patentloven indføres en regel, som begrænser patentretten på den måde, som er til sigtet med § 3, stk. 3, men mener, at denne bestemmelse har fået en sådan udformning, at den næppe vil virke som tilsligtet.

Når den kategori af detailkøbere, som skal undtages, defineres ved det subjektive kriterium, at de „hverken vidste eller burde vide“, står det oftest i patenthaverens magt at gøre bestemmelsen illusorisk ved at bringe de fleste detailkøbere i ond tro, f. eks. gennem repræsentantbesøg eller ved advarende inserater i fagblade, hvilket er en velkendt metode.

Undtagelserne bør derfor efter foreningens mening defineres ved objektive kriterier. Man bør desuden ikke gå ud fra en betragtning af detailkøberens forhold, men ud fra patenthaverens forhold, idet man ser på, om det er rimeligt, at patenthaveren udnytter sit patent over for den pågældende køberkreds, eller om det er misbrug af patentretten, hvis han gør noget sådant.

Foreningen ville foretrække følgende formulering: „Patentretten omfatter ikke en genstand, der er erhvervet i detailomsætning her i landet, medmindre patenthaveren ellers ville lide urimelig og stor skade.“

Man har ikke ment at kunne følge foreningens forslag, der medfører, at patenthaveren eventuelt ikke kan gribe ind overfor den, der med fuldt kendskab til patentet krænker eneretten ved anvendelse af den patenterede genstand. Erhververens subjektive forhold bør være det afgørende moment.

delse af den patenterede genstand. Erhververens subjektive forhold bør være det afgørende moment.

Til § 4.

Bestemmelsen, der omhandler den såkaldte forbenyttelsesret, svarer med enkelte redaktionelle ændringer til komiteernes forslag.

En tilsvarende ret har hjemmel i den gældende patentlovs § 6, stk. 1. I forhold hertil indeholder forslaget ikke vidtgående ændringer.

Det præciseres dog, at den forudgående udnyttelse eller forberedelser til udnyttelse, som skal have fundet sted, må være foretaget i erhvervsmæssigt øjemed. Foreligger der således alene privat udnyttelse til eget behov, kan dette ikke danne grundlag for forbenyttelsesret med adgang til eventuelt senere at gå over til erhvervsmæssig udnyttelse af opfindelsen.

En anden begrænsning ligger i, at den erhvervsmæssige udnyttelse alene kan fortsættes med beholdelse af sin almindelige karakter, ligesom udnyttelsen ikke må have udgjort et åbenbart misbrug af kendskab til opfindelsen. Med hensyn til det nærmere indhold af udtrykket „misbrug“ henvises til bemærkningerne til § 2 om det heri anvendte tilsvarende udtryk.

Ud fra samme betragtninger, som er anført ved § 2, stk. 3, nr. 1. er formuleringen ændret i forhold til komiteernes udkast.

Også væsentlige foranstaltninger til udnyttelse af opfindelsen kan begrunde forbenyttelsesret. Spørgsmålet om, hvorvidt foranstaltningerne er væsentlige, må i almindelighed bedømmes i forhold til, hvad der sammenlagt kræves for at iværksætte udnyttelsen.

Til § 5.

Ifølge denne bestemmelse er patent ikke til hinder for, at andre end patenthaveren udnytter opfindelsen ved brug af et udenlandsk køretøj, fartøj eller luftfartøj, når det midlertidigt eller tilfældigt befinder sig her. Såfremt en fremmed stat indrømmer tilsvarende ret for danske luftfartøjer, skal handelsministeren endvidere kunne bestemme, at reserverede og tilbehør til luftfartøjer uanset et meddelt patent må indføres og anvendes her til reparation af luftfartøjer, der er hjemmehørende i vedkommende land.

Bestemmelsen i stk. 1 er begrænset til transportmidler, der udnyttes i den internationale samfærdsel.

Bestemmelsen, der svarer til komiteernes forslag, er nødvendig af hensyn til Pariser-konventionen (art. 5 ter) samt konventionen af 7. december 1944 angående international civil luftfart (art 27).